

door: Elks Dietvorst

Koningskinderen

het is zoals met koningskinderen...

Sinds geruime tijd spoor ik van Brussel naar Antwerpen-Berchem. Daar wacht op lijn drie de trein Mol-Hasselt. We passeren Lier, Herentals, Olen en Geel. In Mol stap ik af.
Ik wandel de met geld geplaveide winkelstraat door. Verder: Geen voetpaden. Enkel fietsers en auto's. Elke wandeling stoppen er minstens vijf auto's. Ze vragen de weg.
Ik ben de enige aanspreekbare, wandelend. Westside LA.

Ik passeer De Markten (de open instelling) en een weide met pasgeboren lammeren, een witte poedel achter een raam, een verloren gelopen kapelleijde en een busstop 'Geslacht'. Daarvoor staat altijd dezelfde auto met sticker: 'If you touch my car I break your neck'.

Ik bel aan, de dikke deur gaat open. Brigitte lacht.
Deuren en sleutels en sigaretten.
Hierbinnen gelden andere wetten.

Sinds geruime tijd werk ik hier met enkelen van jullie aan een 'kunstproject'. Het project bestaat erin om 'kunst' te integreren in de nieuwe gebouwen. Het gebouw van de ouderleefgroep (1-3) is reeds af. Het andere moet nog gebouwd worden.

We begonnen van niets, kijkend naar dat gebouw vol grijs en zwart en wit. Het leek meer op een gevangenis dan een gevangenis. We begonnen te denken en te praten. Via enquêtes vroeg ik jullie 80 jongens en opvoeders, wat jullie van het gebouw dachten. Er moest kleur aangebracht worden, veel kleur. En dan moest de kooi weg. En dan...

Ik vroeg jullie welke kleuren jullie aan positieve gevoelens, aan vrijheid, aan dromen en aan liefde koppelen.
Met al die resultaten maakte ik een 'MOLkleurenkaart'. De kleuren van deze kaart hebben een positieve gevoelens op. Elke kamerdeur kreeg een andere kleur. Speciaal voor jullie werd er aan de binnenkant van elke deur een naam aangebracht: liprood, hemelsblauw, grasgroen, ...
Veertig deuren met veertig verschillende kleuren.

Toen de kleuren bepaald waren, begonnen we aan een boek. Dit boek.
Via een tweede ronde enquêtes vroeg ik wie er aan wou meewerken.
Uiteindelijk bleven er zes jongeren over.
Ik schilderde met wie wilde schilderen. Met wie denken wou, dacht ik. Met wie schrijven wou, las ik

's Middags aten we frieten en biefstuk, daarna deden we de afwas.
Na het eten zag ik jullie één voor één. We zaten samen, dronken koffie en praatten over alhoewel dingen. We hebben lange gesprekken gehad: over schuld en onschuld, over jullie dromen, over jullie plannen, over vrijheid. En ook over wat jullie wilden vertellen aan diegenen die na jullie zouden komen. De neerstag van die gesprekken vinden jullie in dit boek.

Ik hoop dat dit een boek geworden is waarin je jezelf herkent. Waaruit je moed, hoop en dromen kan putten, want het is een 'tough life'. Westside LA.

Binnenin het boek zijn er postkaarten die je kan uitscheuren en gratis versturen. Gemeld er van. Gebruik ze. En als je wilt, stuur me een kaartje?

